

A M A N Ț I I 3 . 0

Corina Ozon

© 2019 Corina Ozon

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, fie pe suport fizic, fie pe suport electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare.
Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Ediția a 2-a

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OZON, CORINA

Amanții 3.0 / Corina Ozon. - Ed. a 2-a. - București :
Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-201-9

821.135.1

Tipărit în România

*„Lumea se închide perfect
Între aceste două coperți
Unde am îngrămădit toate lucrurile
Pe care le-am iubit
De două ori.“*

(Marin Sorescu, „De două ori“)

1. AMANTA ȘI AVENTURA LA NEW YORK

Nu am mai vrut să aud de Mircea după faza din spital, când am văzut-o pe nevastă-sa fericită cu plozii pe lângă el. M-am simțit ca un căcat. De fapt, aşa m-a tratat tot timpul. Mi-a dat speranțe, ca apoi să fugă cu ele. Iar eu stăteam și plângeam ca o proastă. Nu am vrut să mă mai las păcălită de rahaturile lui. După ce am fugit prin ploaie, de era să mor, noroc cu Larisa și Dimi polițaiul, că m-au găsit, mi-a dat o mie de mesaje, m-a sunat, că îi pare rău, că nu am înțeles eu bine, că pizza mă-sii. Dar cât am stat noi împreună în pensiunea aia, ce-a păzit? S-a căcat pe el să îi spună nevesti-sii că se desparte de ea și gata. A vrut să stea cu curul în două luntri. Acum să stea cu matracuca de nevastă-sa. M-a fraierit și nu-l iert pentru asta. I-am dat o șansă, când ne-am împăcat,

apoi s-a ofticat că mă mărit. Păi, ce? Eu n-am dreptul la viață? Să stau cu dânsa la cheremul lui? Era să-l las și pe amărâtul de Epaminonda, pentru el. Bine, vorba vine *amărât*, că, de când ne-am căsătorit, îmi face toate voile. Mai puțin să mă fută, asta nu poate. Dar m-am resemnat. Mi s-a luat și de futut. Și numai Mircea e de vină! Îl urăsc și nu am mai vrut să-l văd. Am înțeles că a ieșit repede din spital și că e bine. S-a întors acasă. Când a văzut că nu-i mai răspund la mesaje și la telefoane, nu m-a mai căutat. Normal, s-a consolat cu vreuna, nu-l plâng eu pe el.

Am plâns o săptămână, am fumat ca apucata, de mi-a venit rău. Epaminonda a primit un job la o companie în America. A fost plecat două săptămâni, să vadă ce și cum, și când s-a întors mi-a zis să merg cu el. Am acceptat.

Boss, ca de obicei, s-a ocupat de tot: viză, bilete de avion. Am făcut escală la Paris. Larisa, Clau și Cami boceau că plec, de ziceai că mai am puțin și mor. Adevărul e că nu-mi ardea deloc să plec. Nu-mi trecuse de Mircea, oricât mă prefăceam eu. El era cu mine, oriunde mergeam. Îl aveam deja în minte, ca pe un neuron. Uneori, chiar mă gândeam că de fapt el gândeau, nu eu. Și-mi mai venea și mie să strig câteodată, aşa cum face el: „*Ce pula mea?*“. Și aşa le-am zis și nebunelor: „*Ce pula mea plângeți, că n-am*

murit?“. Și ele au rămas cu gurile căscate, iar eu am râs. Asta era la aeroport, la Otopeni. Au ținut ele să mă conducă. Cu două seri înainte, am stat la povești și ne-am matolit la mine acasă. Larisa cânta melodia aia enervantă, „*Happy*“, bine, nici nu știa decât cuvântul ăsta, restul era o lălăială. Clau zicea că e mai frumoasă ca Monica Bellucci, iar Cami se simțea vinovată că băuse, că ce va zice bebelușa ei când va fi mare. Dimineața, devreme, când treceam cu taxiul spre aeroport, am văzut pe geam pensiunea în care am stat cu Mircea. Ce fericiți am fi putut fi, boul dracului! Cum l-a agățat matracuca de nevastă-sa în ultima clipă...iar el, prostul, a pus botul. Și tot am simțit un ghem în stomac când am văzut fereastra cu perdeaua trasă. Mi-am amintit nopțile noastre acolo, când mâncam pizza din cutie și eram fericiți. Așa am cresut, că voi fi mereu fericită. Știu că mă iubea, altfel n-ar fi plecat atunci de acasă. Dar n-a avut curaj să meargă până la capăt.

Cât timp am zburat, când închideam ochii, îmi apărea fereastra cu perdeaua de la pensiune. Cu imaginea asta am stat în America. După două luni, m-am întors. Mă topeam acolo, nu-mi găseam locul. Epaminonda se purta cu mine ca și cu o prințesă. Ieșeam la restaurante scumpe, dar muream de plătiseală. Am încercat să facem sex de vreo două ori,

dar se bloca de fiecare dată. Zilele treceau greu, el era mai tot timpul plecat, avea un job într-o firmă, al cărei patron era prieten cu Boss. Voia să promoveze și stătea până îl dădeau oamenii de la curătenie afară din birou. În timpul asta, eu stăteam în casă. Nu prea îmi venea să ies, că numai cu liftul făceam vreo zece minute. Si totul mi se părea mare în jur. Si clădirile, și copaci, și porțiile de mâncare, toate mi se păreau imense și parcă aveau altă formă. Vorbeam toată ziua cu fetele pe WhatsApp și pe Facebook, iar Larisa m-a întrebat să verific dacă americanii nu aveau și sula mare. O tâmpită. Că mie de asta îmi ardea... Bine, n-am stat doar în apartament, în care puteai să întorci mașina. Larisa era supărată, avea nuntă peste trei luni și voia să îi fiu nașă. I-am promis că vin și în mâini, dacă e nevoie. „*Fată, ești dusă? Cum să vii în mâini prin ocean?*” Nu, că e nu e normală! Clau se mutase cu directorul de corporație, căluia i-a murit nevasta de cancer. Cami era cu bebelușa ei, avea Nelu grija de ele. Toată lumea pare fericită, doar eu sunt în America și plâng des.

Stăteam chiar în New York. Nu visam eu să ajung aici, când eram mică și vedeam orașul doar în filme. Credeam atunci că toate poveștile se termină cu bine în New York. Oameni de toate culorile și îmbrăcați în toate felurile. Iar americanele, frate, sunt niște

ciumăfăi. Nu se îngrijesc deloc. Cu smocul sub braț și fuiorul pe picioare. Iar când pleacă dimineața la job, toate se îmbracă până în gât și au niște mutre, de zici că le-a intrat un băt în fund. Păi, să vină la noi, să vadă distracție la muncă! Cum ne hlizeam la cafea dimineață și cum ne hăhăiam în sedințe. Dar e America „*licuriciul mare*”? E! Într-o seară, am ieșit la restaurant cu niște familii de români. Nevestele, niște acrituri, erau și vreo două mai elegante, se uitau la mine mai să mă mănușe și alta nu. Ei, soții adică, abia de îndrăzneau să ridice ochii din farfurie. Am spus un banc și una i-a dat un cot în coaste lui bărbătașu, pentru că a râs. Totuși m-am împrietenit cu o tipă mișto, Simina o cheamă. Fusese mărătită cu un român gelos, care o bătea la ore fixe. Frate, eu pe astia i-aș spânzura de ouă! A cunoscut pe internet un american, s-a căsătorit cu el și a plecat. Acum zice că e fericită, are un copil, iar Peter, americanul, o soarbe din priviri. Celealte o privesc cu ciudă, de parcă cineva nu le-ar fi dat și lor voie să fie fericite. Ieșeam cu Simina la cafea și mic dejun. De fapt, datorită ei am mai ieșit și eu din casă. Mi-a povestit că unele femei, după ce emigrează, au probleme cu adaptarea și își neglijeează oarecum soții. Din cauza stresului nu mai vor să facă sex și devin irascibile. Simina avea un vocabular foarte ales, era mereu coafată și îmbrăcată cu

gust. Nu prea avea talie, dar era tare de treabă. După câteva zile, mi se părea că o cunosc de o viață. În țară, a fost avocat, dar aici o ținea soțul, câștiga destul. Așa că toată ziua stătea cu copilul sau bântuia prin oraș cu prietenele. Mergea la sală, colinda prin magazine. Ea mi-a spus că nu trebuie să las nicio zi fără să fac ceva ce îmi place, oricât de mic mi s-ar părea. Sunt lucruri pe care și le-ar dori și, deși are bani, nu poate să le facă. „*Mi-e dor de miroslul de fân cosit, Cati*“, mi-a zis ea într-o zi. Mi-a spus că nu poate veni așa des în țară, că nu vrea să mai dea ochii cu familia, că fostul soț încă o amenință și îi trimitea mesaje urăte. Mi-a arătat unul: „*Fă, când te prind, te sparg și pe tine, și pe americanul tău!*“. Am întrebat-o de ce le păstrează. Mi-a răspuns că a vrut să le aibă ca dovezi, dar îi este milă. Aștepta să își găsească pe alta și să îi treacă. „*De cinci ani?*“ Simina a zâmbit. „*În felul lui, m-a iubit. Dar acum sunt fericită.*“ Nu prea am înțeles eu cum vine asta și mă cam enervau sclifositele care se dădeau lovite, iar ele n-aveau nici pe dracu'. Mi se părea chiar că îi place că Othello ăla de Zalău, că de-acolo era, o mai iubește în felul lui idiot. S-a aplecat ușor către mine și mi-a spus încet, de parcă înțelegea cineva de acolo română: „*Ne potriveam la pat rău de tot.*“ Eu am înghițit în sec. Iar mi-am amintit de Mircea.

La mesele la care ieșeam cu ceilalți, se vorbea

numai despre politică. Mai ceva ca acasă. Cel puțin, pe mine nu mă interesa de nicio culoare. Povestea intruna cum au ieșit ei la vot și au salvat țara de comuniști. Asta cam așa e, că am și eu o mătușă în Canada, care a trebuit să meargă așa de departe ca să voteze, că pe drum l-a întâlnit pe actualul soț. S-au dus la un restaurant, apoi la un motel și s-au întors acasă. Seara, ea și-a amintit că uitase de votare și era așa de supărătă, că aproape plânghea. A cerut-o canadianul de nevestă și i-a trecut. La masă se povestea cum femeile și-au șters rujul roșu de pe buze și și-au dat jos hainele de culoarea roșie, când erau la vot. Iar eu am zis faza cu baba care a ieșit din cabina de vot și a întrebat cum se scrie corect: „*Fu-tu-vă-n gură*“. Au tăcut toți, pe Epaminonda îl strângea cravata. Apoi au izbucnit în râs. De atunci, au început să mă bagă în seamă și nevestele.

În rest, stăteam pe Facebook, Mircea nu mai posătase de când fusese în spital. Ștersese check-in-ul pe care l-am dat în seara aia, cu „*Mă fut cu iubi. Nu deranjați*“, iar matracuca de nevestă-sa, culmeal, îmi acceptase prietenia. Am scos-o din listă, nu mai avea niciun haz. Nu mă mai interesa ce fac ei și pe unde merg. Vorbeam mult cu fetele și îmi era dor ca naiba de acasă. De glumele noastre tembele, de ieșirile noastre la cafenea și în pădure. Îmi era dor și

de atmosferă de la birou, cu țăcănitul ăla de șef masochist. Nu știi de ce, nu mă simțeam nici prea bine. Am observat că ciclul îmi venise mai târziu luna trecută, iar luna asta mai devreme. Larisa mă tot bătea la cap să vin mai repede la nuntă, îmi trimitea poze și filmulețe cu ea plângând. I-am zis lui Epaminonda că vreau să plecăm, ca să ajungem la nunta Larisei. „*Căti, nu pot acum, sunt implicat într-un proiect la job și mi-e imposibil. Dar mergi tu și simte-te bine.*“ Soțul meu era americanizat deja, clar.

Am ieșit într-o dimineață cu Simina și i-am spus că voi pleca. Privea nostalgie peste mine. Mi s-a părut că se întristase. A tăcut un pic, apoi mi-a zis: „*Am un iubit în România.*“ Eu am rămas tablou. Simina a continuat: „*S-a întâmplat înainte să mă decid să vin la Peter, în America. Cu o lună înainte de plecare. A fost ceva intens și pasional. Nu e zi să nu mă gândesc la el. Când am plecat, mi s-a rupt inima în două.*“ Nu știam ce să spun. „*De ce ai mai plecat?*“ „*Pentru că am vrut o viață mai bună. Nu știam cât îmi putea oferi, dacă rămâneam. El era într-o relație veche, avea datorii la bânci, dar când ne întâlneam, toate acestea dispăreau. Ne-o trăgeam ca nebunii.*“ „*Și aici Simina a râs. Dar aşa, un pic amar. Am simțit nevoia să îi spun:* „*Și eu am avut un iubit în România.*“ „*A murit?*“, m-a întrebat Simina. „*Oarecum. E încă însurat.*“

2. AMANTUL ÎNSURAT ȘI FRĂMÂNTĂRILE

Abia mi-am revenit după ce m-au făcut hândrălăii Ninei carne de mici. Am stat aproape o lună în concediu medical, îmi venea să mă urc pe peretei. Teo se învârtea în jurul meu ca un titirez, cred că și masaj thailandez îmi făcea, dacă voiam. N-aveam chef de căt să mă fac bine și să merg la birou. Cu Nelu am tot vorbit la telefon, era foarte implicat în relația cu fata aia cu copil. Să-mi bag pula, dacă aş fi crezut asta vreodată! Alex a reușit să o lase gravidă pe nevestă-sa, „*după multe chinuri*“, cum a zis el. Nu știi dacă se referă la faptul că nu i se mai scula la nevestă sau că nevesta rămâne greu gravidă. Au început și ăștia mici școala și în casă e un du-te-vino ca la gară. A mai fost și soacra-meă pe aici, sanchi, era îngrijorată pentru mine. M-a privit și a dus mâna la gură. „*Mircea,*

mamă, e grav?“ „Acum e mai grav“, i-am spus enervat. Ea mai lipsea în peisaj, să vină cu fața aia a ei de cur de elefant. I-am zis lui Teo să nu o mai prind pe acolo, că nu eram Arsenie Boca, să vină lumea la pelerinaj. Soacră-mea a auzit, că nu plecase. Și, la o adică, aude bine, când vrea ea. A venit fuga la mine în cameră și a strigat: „*N-ai nimic sfânt în tine!*“. Hai, că are tupeu soacră-mea! „*Și matale urlă la un om bolnav? Taman acum mă purific și mă poți canoniza.*“ Soacră-mea a bulbucat ochii și a ieșit nervoasă. Mă doare fix în cur, m-am săturat de ea ca de mere acre. După ce a plecat, Teo se foia pe lângă mine. „*Te rog să nu mai vorbești aşa cu mama. Mă ajută acum, cât ești tu la pat, merge cu copiii la școală, le dă să mănânce.*“ „*Și pentru asta trebuie să-i îngheț toate tâmpeniile? Să nu mai facă nimic. Iau bonă la copii.*“ Și, nu știi cum naiba, soacră-mea se întorsese să-și ia umbrela și a auzit toată discuția. A intrat val-vârtej peste noi și a îndreptat amenințător umbrela către mine. „*Sigur, vrea să-și aducă amanta în casă, nu te-ai prins?*“, i-a zis flică-sii. M-am ridicat din pat furios. Asta era culmea! „*Fă bine, mamă soacră, și cără-te acasă, până nu-ți dau eu un șut!*“ Soacră-mea a rămas cu gura căscată, apoi i-a zis lui Teo, mirată și ea: „*Ai auzit? Mă bate!*“. Am luat-o de ambele mâini, am răsucit-o cu fața către ușă și am împins-o afară. Teo îmi zicea să o las în

pace. Copiii au venit și ei speriați în cameră și fata a început să plângă. M-am dus în baie să mă piș și, când trăgeam apa, am auzit voci în hol. Când am ieșit, se auzea o sirenă a poliției sub gream. În hol, erau doi polițiști. M-au întrebat cum mă cheamă, datele din buletin. Nu înțelegeam nimic. În spatele lor stătea soacră-mea și rânjea. Teo parcă era stană de piatră. Unul dintre polițiști, agent Sulică Fluturică, cum s-o fi prezentat el, îmi zice: „*Am fost apelați pentru un caz de agresiune. Ați fost violent cu doamna?*“. Mie nu-mi venea să cred. I-am răspuns scărbit: „*Domnule, e soacră-mea!*“. Polițistul a tușit ușor, le-a salutat pe doamne și mi-a făcut semn să-l urmez pe casa scărilor. M-am dus după el șchiopătând. Polițistul mi-a zis în șoaptă: „*Domnu', vă înțeleg, am și eu o soacră care mi-a mâncat sufletul. Voi scrie în raport că a fost o neînțelegere și că am fost apelați din greșeală.*“. Era simpatic, deci nici polițiștii nu le veneau de hac soacrelor! Când am intrat în casă, soacră-mea ținea umbrela în față, de parcă urma să o atac. I-am deschis ușa și i-am făcut semn să iasă. A ieșit repede, de parcă îi era teamă că o strivesc. Teo se uita în gresia de pe hol și tăcea. Eu n-am mai zis nimic și m-am dus în camera mea. Am deschis Facebook și am văzut poze cu Cati. Era în America cu Epicur ăla al ei, părea fericită. Parcă îmi era ciudă,